ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 9ης Απριλίου 2003 *

Στην υπόθεση Τ-224/01,

Durferrit GmbH, με έδρα το Mannheim (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον P. Koch Moreno, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τους A. von Mühlendahl και O. Waelbroeck,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

παρεμβαίνουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου

Kolene Corporation, με έδρα το Detroit, Michigan (Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής), εκπροσωπούμενη από τον C. Gielen, δικηγόρο,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), της 6ης Ιουλίου 2001 (υπόθεση R 864/1999-1), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ Durferrit GmbH και Kolene Corporation,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Βηλαρά, Πρόεδρο, V. Tiili και P. Mengozzi, δικαστές,

γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 27ης Νοεμβρίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Τα άρθρα 7, 8, 38 και 41 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε, έχουν ως εξής:

«*Άρθρο 7*

Απόλυτοι λόγοι απαραδέκτου

1. Δεν γίνονται δεκτά για καταχώριση:

[...]

στ) τα σήματα που αντίκεινται στη δημόσια τάξη ή στα χρηστά ήθη:

[...]

Άρθρο 8

Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου

1. Κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενεστέρου σήματος, το αιτούμενο σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώριση:

[...]

β) εάν, λόγω του ταυτοσήμου του ή της ομοιότητας με το προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα. Ο κίνδυνος σύγχυσης περιλαμβάνει και τον κίνδυνο συσχέτισης με το προγενέστερο σήμα.

2. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1, ως "προγενέστερα σήματα" νοούνται:

α) τα σήματα τα οποία έχουν κατατεθεί πριν από την ημερομηνία αίτησης κοινοτικού σήματος, [...] και τα οποία ανήκουν στις ακόλουθες κατηγορίες:

[...]

ii) σήματα καταχωρισμένα σε κράτος μέλος [...]·

[...].

Άρθρο 38

Εξέταση των απόλυτων λόγων απαραδέκτου

1. Εάν η καταχώριση του σήματος είναι απαράδεκτη σύμφωνα με το άρθρο 7, για το σύνολο ή μέρος των προϊόντων ή υπηρεσιών για τις οποίες αιτείται το κοινοτικό σήμα, η αίτηση απορρίπτεται για τα εν λόγω προϊόντα ή υπηρεσίες.

[...]

Άρθρο 41

Παρατηρήσεις τρίτων

1. Μετά τη δημοσίευση της αίτησης κοινοτικού σήματος, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, καθώς και οι οργανώσεις κατασκευαστών, παραγωγών, παρεχόντων

υπηρεσίες, εμπόρων ή καταναλωτών μπορούν, να υποβάλουν στο Γραφείο γραπτές παρατηρήσεις, εξηγώντας το λόγο για τον οποίο το σήμα δεν θα πρέπει να γίνει δεκτό προς καταχώριση, αυτεπαγγέλτως, δυνάμει ιδίως του άρθρου 7. Οι προαναφερόμενοι δεν αποκτούν την ιδιότητα του διάδικου στην ενώπιον του Γραφείου διαδικασία.

[...]»

Ιστορικό της διαφοράς

2 Την 1η Απριλίου 1996, η Kolene Corporation (στο εξής: παρεμβαίνουσα) υπέβαλε αίτηση κοινοτικού σήματος στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (στο εξής: Γραφείο), δυνάμει του κανονισμού 40/94.

3 Το σήμα του οποίου η καταχώριση ζητήθηκε είναι το λεκτικό σήμα NU-TRIDE.

4 Τα προϊόντα και οι υπηρεσίες για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση υπάγονται στις κλάσεις 1 και 40 υπό την έννοια του διακανονισμού της Νίκαιας σχετικά με τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών όσον αφορά την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως αναθεωρήθηκε και τροποποιήθηκε, και αντιστοιχούν, όσον αφορά καθεμία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

— κλάση 1: «Χημικά προϊόντα για την επεξεργασία μετάλλων»·

— κλάση 40: «Επεξεργασία υλικών».

5 Στις 11 Αυγούστου 1997, η αίτηση σήματος δημοσιεύτηκε στο *δελτίο κοινοτικών σημάτων*.

6 Στις 6 Νοεμβρίου 1997, η προσφεύγουσα, ενεργούσα υπό την προγενέστερη επωνυμία της, δηλαδή Degussa Aktiengesellschaft, άσκησε ανακοπή δυνάμει του άρθρου 42 του κανονισμού 40/94. Η ανακοπή στηρίχθηκε στην ύπαρξη σήματος, του οποίου η προσφεύγουσα είναι κάτοχος, καταχωρισθέντος στη Γερμανία στις 17 Αυγούστου 1962. Το σήμα αυτό (στο εξής: προγενέστερο σήμα), αποτελούμενο από τη λέξη TUFFTRIDE, καταχωρίσθηκε για τα προϊόντα που εμπίπτουν στις κλάσεις 1, 7 και 11 υπό την έννοια του διακανονισμού της Νίκαιας και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή:

«Ανόργανα άλατα, ειδικότερα κυανιούχα και κυανικά αλκάλια για την επεξεργασία μετάλλων, φούρνοι εμβαπτίσεως σε άλατα με εξαρτήματα, ειδικότερα πυρόμετρα για τη μέτρηση της θερμοκρασίας του λουτρού εναζωτώσεως, απορροφητήρες και απορροφητικοί ανεμιστήρες για την απαγωγή των αερίων της καύσεως, εξαεριστήρες και συμπιεστές για τον αερισμό των λουτρών, εξοπλισμοί για τα ιζήματα στα λουτρά, όλες δε αυτές οι συσκευές προορίζονται για την εναζώτωση του χάλυβα και των στοιχείων χάλυβα».

7 Προς στήριξη της ανακοπής, η προσφεύγουσα επεκαλέσθη τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', του κανονισμού 40/94.

8 Στις 19 Μαΐου 1998, η παρεμβαίνουσα περιόρισε τον κατάλογο των προϊόντων και των υπηρεσιών που περιλαμβάνονταν στην αίτηση σήματος στα εξής προϊόντα και υπηρεσίες:

— κλάση 1: «Χημικά προϊόντα, από τα οποία κανένα δεν αποτελείται από κυανιούχα ή περιλαμβάνει κυανιούχα, για την επεξεργασία μετάλλων»·

— κλάση 40: «Επεξεργασία μετάλλων που δεν συνεπάγεται τη χρήση ή την εφαρμογή κυανιούχων».

9 Με απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 1999, το τμήμα ανακοπών απέρριψε την ανακοπή λόγω του ότι τα δύο επίδικα σήματα δεν ήσαν ταυτόσημα και δεν υπήρχε κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ αυτών στη συγκεκριμένη εδαφική περιοχή της Κοινότητας, δηλαδή τη Γερμανία.

10 Στις 13 Δεκεμβρίου 1999, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του Γραφείου, δυνάμει του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94, αποβλέπουσα στην ακύρωση της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών.

11 Με απόφαση της 6ης Ιουλίου 2001, κοινοποιηθείσα στην προσφεύγουσα στις 23 Ιουλίου 2001 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το πρώτο τμήμα προσφυγών του Γραφείου απέρριψε την προσφυγή. Ουσιαστικά, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, με βάση την οπτική, ακουστική και εννοιολογική σύγκριση, τα εν λόγω σήματα δεν έχουν επαρκή ομοιότητα ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ότι υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ τους στη συγκεκριμένη εδαφική περιοχή της Κοινότητας, δηλαδή τη Γερμανία (σκέψεις 16 έως 19 της προσβαλλόμενης αποφάσεως). Εξάλλου, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι δεν υπάρχει ούτε κίνδυνος συγχύσεως λόγω συσχετίσεως μεταξύ των εν λόγω σημάτων, δεδομένου ότι το αιτηθέν σήμα δεν δημιουρ-

γήθηκε με βάση το προγενέστερο σήμα και ότι δεν υπάρχουν προφανείς σχέσεις μεταξύ των δύο σημάτων (σκέψη 20 της προσβαλλόμενης αποφάσεως). Τέλος, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το συμπέρασμα αυτό δεν μπορούσε να αναιρεθεί έστω και αν είχε αποδειχθεί ότι το προγενέστερο σήμα έχαιρε φήμης (σκέψη 21 της προσβαλλόμενης αποφάσεως).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

12 Με δικόγραφο, το οποίο συντάχθηκε στην αγγλική και κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 24 Σεπτεμβρίου 2001, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.

13 Η παρεμβαίνουσα δεν αντιτάχθηκε, εντός της προθεσμίας που έταξε προς τούτο η Γραμματεία του Πρωτοδικείου, να καταστεί η αγγλική γλώσσα διαδικασίας.

14 Το Γραφείο κατέθεσε το υπόμνημά του αντικρούσεως στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Φεβρουαρίου 2002. Η παρεμβαίνουσα κατέθεσε το υπόμνημά της απαντήσεως στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την 31η Ιανουαρίου 2002.

15 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να ακυρώσει την απόφαση του τμήματος ανακοπών·

— να αναγνωρίσει ότι το αιτούμενο σήμα και το προγενέστερο σήμα είναι ασυμβίβαστα·

— να αρνηθεί την καταχώριση του αιτουμένου σήματος·

— να καταδικάσει την παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα.

16 Το Γραφείο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

17 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των δικαστικών εξόδων της παρεμβαίνουσας.

18 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε του δευτέρου, τρίτου και τετάρτου αιτήματός της και το Πρωτοδικείο καταχώρισε τούτο στα πρακτικά της συνεδριάσεως.

Σκεπτικό

19 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως, αντλούμενους, αντιστοίχως, από την παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 και του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του ίδιου κανονισμού.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94

Επιχειρήματα των διαδίκων

20 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ του αιτουμένου σήματος και του προγενεστέρου σήματος.

21 Συναφώς, προβάλλει ότι τα δύο αυτά σήματα προσδιορίζουν τα ίδια προϊόντα και υπηρεσίες και ότι το συγκεκριμένο κοινό είναι περιορισμένο και εξαιρετικά ειδικευμένο. Εξάλλου, το κοινό αυτό γνωρίζει τους εμπορικούς δεσμούς που υπήρξαν, επί πολλά έτη, μεταξύ της προσφεύγουσας και της παρεμβαίνουσας.

22 Κατά την προσφεύγουσα, τα δύο επίμαχα σήματα έχουν ακουστική και οπτική ομοιότητα. Συναφώς, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η σύγκριση των δύο σημάτων πρέπει να βασίζεται στη συνολική εντύπωση που αυτά προκαλούν. Προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι τα «απογύμνωσε». Στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, αντίθετα προς ό,τι έκρινε το τμήμα ανακοπών, η κατάληξη «-tride» δεν έχει περιγραφικό χαρακτήρα σε σχέση με τα σχετικά προϊόντα και υπηρεσίες. Επομένως, το στοιχείο αυτό έπρεπε να ληφθεί υπόψη για τους σκοπούς συγκρίσεως των δύο επιμάχων σημάτων.

23 Εξάλλου, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι υπάρχει κίνδυνος συσχετίσεως μεταξύ των επιμάχων σημάτων, δεδομένου ότι το συγκεκριμένο κοινό θα οδηγηθεί να αντιληφθεί το αιτούμενο σήμα ως παραλλαγή του προγενεστέρου σήματος και, επομένως, να πιστέψει ότι τα δύο σήματα έχουν την ίδια εμπορική πηγή.

24 Επιπροσθέτως, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι είναι μια από τις πρώτες επιχειρήσεις στον τομέα της χημικής βιομηχανίας και ότι το διακριτικό γνώρισμα TUFFTRIDE, δεδομένου ότι καταχωρίσθηκε σε πολλές χώρες, είναι σήμα που χαίρει φήμης, αν όχι παγκοίνως γνωστό. Επομένως, κατά την προσφεύγουσα, το προγενέστερο σήμα πρέπει να τύχει ενισχυμένης προστασίας. Όμως, η χρήση του αιτουμένου σήματος θα επιτρέπει στην παρεμβαίνουσα να προσπορίζεται όφελος από τις εμπορικές προσπάθειες της προσφεύγουσας.

25 Τέλος, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να προβεί στη διεξαγωγή αποδείξεων προκειμένου να αποδειχθεί, αφενός, η ύπαρξη, η φύση, η διάρκεια και το περιεχόμενο των εμπορικών σχέσεων που υπήρξαν, επί πολλά έτη, μεταξύ της ίδιας και της παρεμβαίνουσας και, αφετέρου, η απουσία του κοινόχρηστου χαρακτήρα του όρου «tride» στον τομέα της χημικής βιομηχανίας.

26 Το Γραφείο φρονεί ότι υπάρχουν σημαντικές διαφορές μεταξύ των επιμάχων σημάτων. Έτσι, από οπτική άποψη, το αιτούμενο σήμα NU-TRIDE γίνεται αντιληπτό ως συνδυασμός δύο στοιχείων, ενώ το προγενέστερο σήμα TUFFTRIDE

λιγότερο ευχερώς μπορεί να διαιρεθεί. Από ακουστική άποψη, οι πρώτες αντίστοιχες συλλαβές των δύο σημάτων προφέρονται πολύ διαφορετικά τόσο στα αγγλικά όσο και στα γερμανικά. Τέλος, τα δύο σήματα δεν έχουν τίποτε το κοινό από εννοιολογική άποψη, δεδομένου ότι το στοιχείο «NU» μπορεί να υποβάλλει την ιδέα του νεωτερισμού ή της βελτιώσεως ενώ το στοιχείο «TUFF» (ή TUFFT) μπορεί να υποβάλλει την ιδέα της διάρκειας. Ως προς το στοιχείο «TRIDE», το Γραφείο θεωρεί ότι τούτο αναφέρεται στη μέθοδο εναζωτώσεως και μόνον περιθωριακά είναι διακριτικό σε σχέση με τα οικεία προϊόντα και υπηρεσίες. Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι το στοιχείο αυτό αποτελεί μέρος καθενός από τα επίμαχα σήματα δεν μπορεί να αποτελέσει κίνδυνο συγχύσεως μεταξύ αυτών.

27 Δεδομένων αυτών των σημαντικών διαφορών μεταξύ των δύο σημάτων για τα οποία υπάρχει διένεξη, το Γραφείο φρονεί ότι το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι δεν υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ αυτών. Συναφώς, το Γραφείο διευκρινίζει ότι το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται έστω και αν ορισμένα από τα προϊόντα που προσδιορίζουν τα δύο αυτά σήματα πρέπει να θεωρούνται ότι ταυτίζονται, αφού το συγκεκριμένο κοινό είναι ένα κοινό ειδικευμένο στον τομέα της εναζωτώσεως των μετάλλων με χημικά προϊόντα.

28 Το Γραφείο προσθέτει ότι καλώς το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι δεν αποδείχθηκε ότι το προγενέστερο σήμα έχαιρε μεγάλης φήμης και ότι, κατά συνέπεια, δεν έλαβε υπόψη ένα τέτοιο γεγονός. Το μόνο αποδεικτικό στοιχείο που προσκόμισε συναφώς η προσφεύγουσα κατά τη διοικητική διαδικασία, δηλαδή ο κατάλογος των χωρών στις οποίες το σημείο TUFFTRIDE καταχωρίστηκε ως σήμα, είναι ανεπαρκές. Πράγματι, από την απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, C-375/97, General Motors (Συλλογή 1999, σ. I-5421), προκύπτει ότι ένα σήμα δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι χαίρει φήμης παρά μόνον όταν αυτό είναι γνωστό σε σημαντικό μέρος του συγκεκριμένου κοινού.

29 Εξάλλου, το Γραφείο υποστηρίζει ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν υπάρχει ούτε κίνδυνος συγχύσεως λόγω συσχετίσεως μεταξύ των επιμάχων σημάτων, δεδομένου ότι το αιτηθέν σήμα δεν δημιουργήθηκε με βάση το προγενέστερο σήμα και ότι δεν υπάρχουν προφανείς σχέσεις μεταξύ των δύο σημάτων.

30 Όσον αφορά τις εμπορικές σχέσεις που υπήρξαν στο παρελθόν μεταξύ της προσφεύγουσας και της παρεμβαίνουσας, το Γραφείο δέχεται ότι τέτοιες σχέσεις μπορούν, κατ' αρχήν, να αποτελέσουν παράγοντα που πρέπει να ληφθεί υπόψη κατά τη συνολική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως, υπό την προϋπόθεση ότι το συγκεκριμένο κοινό γνωρίζει τις σχέσεις αυτές. Πάντως, το Γραφείο είναι της γνώμης ότι δεν αποδείχθηκε ότι στην προκειμένη περίπτωση συνέβαινε κάτι τέτοιο.

31 Ως προς το αίτημα της προσφεύγουσας που αποβλέπει στο να διατάξει το Πρωτοδικείο μέτρα αποδείξεως, το Γραφείο θεωρεί ότι όλα τα ασκούντα επιρροή στοιχεία για την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως πρέπει να υποβληθούν στο τμήμα ανακοπών και, επομένως, δεν μπορούν να προσκομιστούν για πρώτη φορά ενώπιον του Πρωτοδικείου.

32 Η παρεμβαίνουσα θεωρεί ότι τα προϊόντα που προσδιορίζονται από καθένα από τα δύο επίμαχα σήματα διαφέρουν σημαντικά. Πράγματι, το προγενέστερο σήμα καταχωρίσθηκε για τα «ανόργανα άλατα, ειδικότερα, κυανιούχα και κυανικά αλκάλια». Αντιθέτως, στον κατάλογο των προϊόντων που προσδιορίζει το αιτούμενο σήμα, τα κυανιούχα, τα οποία είναι εξαιρετικά τοξικά προϊόντα, αποκλείονται ρητά. Η παρεμβαίνουσα προβάλλει ότι, μολονότι τα προϊόντα που προσδιορίζονται από καθένα από τα δύο επίμαχα σήματα έχουν τον ίδιο προορισμό, δηλαδή την εναζώτωση των μετάλλων, το συγκεκριμένο κοινό ενδιαφέρεται μάλλον για τη μέθοδο εναζωτώσεως η οποία είναι διαφορετική σε περίπτωση χρησιμοποιήσεως των προϊόντων αυτών. Στο πλαίσιο αυτό, η παρεμβαίνουσα προβάλλει ότι το συγκεκριμένο κοινό είναι ένα κοινό ειδικευμένο στον τομέα των χημικών προϊόντων που προορίζονται για εναζώτωση.

33 Όσον αφορά τη σύγκριση των επιμάχων σημάτων, η παρεμβαίνουσα είναι της γνώμης ότι αυτά δεν έχουν οπτική, ακουστική ή εννοιολογική ομοιότητα. Συναφώς, υπενθυμίζει ότι, κατά την απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1997, C-251/95, SABEL (Συλλογή 1997, σ. I-6191), η συνολική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως πρέπει να στηρίζεται στη συνολική εντύπωση που προκαλούν τα σήματα για τα οποία υπάρχει διένεξη, λαμβανομένων υπόψη των διακριτικών και κυρίαρχων στοιχείων τους. Στην προκειμένη όμως περίπτωση, το στοιχείο «TRIDE», αφού είναι περιγραφικό σε σχέση με τα οικεία προϊόντα και υπηρεσίες, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως διακριτικό στοιχείο των δύο επιμάχων σημάτων. Εξάλλου, κατά την προσφεύγουσα, το συγκεκριμένο κοινό τείνει να προσηλώνεται περισσότερο στο

πρώτο στοιχείο ενός σύνθετου λεκτικού σήματος. Τέλος, οι πρώτες συλλαβές των επιμάχων σημάτων είναι εντελώς ανόμοιες τόσο από ακουστική άποψη όσο και ως προς τον αριθμό και το είδος των χρησιμοποιουμένων γραμμάτων.

34 Όσον αφορά τις εμπορικές σχέσεις που υπήρξαν στο παρελθόν μεταξύ της προσφεύγουσας και της παρεμβαίνουσας, η τελευταία ισχυρίζεται ότι το συγκεκριμένο κοινό, αφού είναι εξαιρετικά ειδικευμένο, γνωρίζει το γεγονός ότι οι σχέσεις αυτές έχουν διακοπεί. Εξάλλου, κατά την παρεμβαίνουσα, οι σχέσεις αυτές ουδέποτε υπήρξαν στην ευρωπαϊκή αγορά, οπότε δεν έχουν επίπτωση στην εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως μεταξύ των δύο επιμάχων σημάτων στην αγορά αυτή.

35 Τέλος, ως προς το επιχείρημα της προσφεύγουσας που αντλείται από το ότι το προγενέστερο σήμα έχαιρε φήμης, η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει ότι τούτο δεν καταδείχθηκε. Κατά την παρεμβαίνουσα, το προγενέστερο σήμα εμφανίζεται σε έναν πάρα πολύ ειδικευμένο τομέα της αγοράς και δεν χαίρει καμίας ιδιαίτερης φήμης. Στην αλληλουχία αυτή, η παρεμβαίνουσα αμφισβητεί ότι προσπορίζεται όφελος από τις εμπορικές προσπάθειες της προσφεύγουσας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

36 Επιβάλλεται, πρώτον, η υπόμνηση ότι, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, κατόπιν ανακοπής του δικαούχου προγενέστερου σήματος, το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση δεν γίνεται δεκτό εάν, λόγω του ταυτοσήμου του ή της ομοιότητας με το προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή των υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα. Ο κίνδυνος συγχύσεως περιλαμβάνει και τον κίνδυνο συσχετίσεως με το προγενέστερο σήμα. Εξάλλου, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 2, στοιχείο α', ii, του κανονισμού 40/94, ως προγενέστερα σήματα νοούνται τα σήματα, καταχωρισμένα σε κράτος μέλος, τα οποία έχουν κατατεθεί πριν από την ημερομηνία αιτήσεως κοινοτικού σήματος.

37 Στην προκειμένη περίπτωση, το προγενέστερο σήμα καταχωρίσθηκε στη Γερμανία. Επομένως, προκειμένου να αποδειχθεί η ενδεχόμενη ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως μεταξύ των σημάτων για τα οποία υπάρχει διένεξη επιβάλλεται να συνεκτιμηθεί η άποψη του συγκεκριμένου κοινού στη Γερμανία. Με όλα τα υπομνήματά τους και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, όλοι οι διάδικοι ισχυρίστηκαν ότι το κοινό αυτό αποτελείται από έναν περιορισμένο αριθμό επιχειρήσεων πολύ εξειδικευμένων στον τομέα της χημικής βιομηχανίας και, ειδικότερα, στην τεχνική της εναζωτώσεως. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές και ενόψει της φύσεως των προϊόντων και υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, επιβάλλεται να θεωρηθεί ότι το συγκεκριμένο κοινό αποτελείται από έναν περιορισμένο αριθμό επιχειρηματιών πολύ ειδικευμένων στον τομέα της επεξεργασίας μετάλλων με χημικές μεθόδους (βλ. σκέψη 19 της προσβαλλόμενης αποφάσεως).

38 Δεύτερον, επιβάλλεται να παρατηρηθεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου ως προς την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ L 40, σ. 1), της οποίας το κανονιστικό περιεχόμενο είναι, κατ' ουσίαν, ταυτόσημο με εκείνο του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, είναι ανακγαίο, για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής, να αποδεικνύεται η ύπαρξη ομοιότητας μεταξύ των προσδιοριζομένων προϊόντων ή υπηρεσιών (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1998, C-39/97, Canon, Συλλογή 1998, σ. I-5507, σκέψη 22).

39 Κατά την ίδια αυτή νομολογία, για την εκτίμηση της ομοιότητας των προϊόντων ή των υπηρεσιών, επιβάλλεται να λαμβάνονται υπόψη όλοι οι ασκούντες επιρροή παράγοντες στη συγκεκριμένη περίπτωση. Στους παράγοντες αυτούς περιλαμβάνονται, ειδικότερα, η φύση των προϊόντων ή των υπηρεσιών, ο προορισμός τους, η χρήση τους, καθώς και ο ανταγωνιστικός ή συμπληρωματικός χαρακτήρας τους (προπαρατεθείσα απόφαση Canon, σκέψη 23).

40 Στην προκειμένη περίπτωση, από την προσβαλλόμενη απόφαση και την απόφαση του τμήματος ανακοπών στην οποία παραπέμπει (βλ. σκέψεις 16 και 8 της προσβαλλόμενης αποφάσεως) προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε, μολονότι εμμέσως, ότι υπάρχει ομοιότητα μεταξύ των προϊόντων και υπηρεσιών που σκοπεί το αιτούμενο σήμα και των προϊόντων που προσδιορίζει το προγενέστερο σήμα. Η

εκτίμηση αυτή είναι ορθή. Πράγματι, όσον αφορά, πρώτον, τα προϊόντα που προσδιορίζει καθένα από τα δύο σήματα, αυτά έχουν τον ίδιο προορισμό, δηλαδή την εναζώτωση των μετάλλων, και απευθύνονται στο ίδιο κοινό. Εξάλλου, γίνεται δεκτό, και τούτο επιβεβαιώθηκε από τις δηλώσεις των διαδίκων κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι τα εν λόγω προϊόντα έχουν ανταγωνιστικό χαρακτήρα. Δεύτερον, όσον αφορά τη σύγκριση μεταξύ, αφενός, των υπηρεσιών που αποκαλούνται «επεξεργασία μετάλλων», που περιλαμβάνονται στην αίτηση περί καταχωρίσεως του σήματος, και, αφετέρου, των προϊόντων που προσδιορίζει το προγενέστερο σήμα, επιβάλλεται να παρατηρηθεί ότι οι υπηρεσίες αυτές συνεπάγονται τη χρήση των εν λόγω προϊόντων. Επομένως, υπάρχει ομοιότητα μεταξύ αυτών.

41 Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται από το επιχείρημα της παρεμβαίνουσας που αντλείται από το ότι, αντίθετα προς τα προϊόντα που προσδιορίζει το προγενέστερο σήμα, τα προϊόντα που σκοπεί η αίτηση καταχωρίσεως του σήματος, όπως τροποποιήθηκε στις 19 Μαΐου 1998, δεν περιλαμβάνουν τα κυανιούχα. Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, όπως ορθώς προβάλλει η προσφεύγουσα, χωρίς να αντικρούεται επί του σημείου αυτού ούτε από το Γραφείο ούτε από την παρεμβαίνουσα, η κατηγορία των προϊόντων που αποκαλούνται «ανόργανα άλατα», που προσδιορίζει το προγενέστερο σήμα, περιλαμβάνουν επίσης τα προϊόντα τα οποία δεν αποτελούνται ούτε από κυανιούχα ούτε περιέχουν κυανιούχα. Πράγματι, από τη χρήση του όρου «ειδικότερα», στην περιγραφή των προϊόντων αυτών, προκύπτει σαφώς ότι τα κυανιούχα περιλαμβάνονται σ' αυτά μόνον ως παράδειγμα. Επομένως, το επιχείρημα της παρεμβαίνουσας βασίζεται σε εσφαλμένη αρχή και πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές για τους σκοπούς συγκρίσεως των εν λόγω προϊόντων και υπηρεσιών [βλ., για παράδειγμα, απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 2002, T-106/00, Streamserve κατά ΓΕΕΑ (STREAMSERVE), Συλλογή 2002, σ. II-723, σκέψη 45].

42 Τρίτον, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά πάγια νομολογία, ο κίνδυνος συγχύσεως συνίσταται στον κίνδυνο ότι το κοινό μπορεί να πιστέψει ότι τα σχετικά προϊόντα ή υπηρεσίες προέρχονται από την ίδια επιχείρηση ή, ενδεχομένως, από οικονομικώς συνδεόμενες μεταξύ τους επιχειρήσεις (προπαρατεθείσα απόφαση Canon, σκέψη 29· απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Ιουνίου 1999, C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, Συλλογή 1999, σ. I-3819, σκέψη 17). Κατά την ίδια νομολογία, ο κίνδυνος συγχύσεως στο πνεύμα του κοινού πρέπει να εκτιμάται συνολικά, λαμβανομένων υπόψη όλων των σχετικών παραγόντων της συγκεκριμένης περιπτώσεως (προπαρατεθείσες αποφάσεις SABEL, σκέψη 22, Canon, σκέψη 16, και Lloyd Schuhfabrik Meyer, σκέψη 18, και απόφαση της 22ας Ιουνίου 2000, C-425/98, Marca Mode, Συλλογή 2000, σ. I-4861, σκέψη 40).

43 Η εκτίμηση αυτή συνεπάγεται κάποια αλληλεξάρτηση των λαμβανομένων υπόψη παραγόντων και, ιδίως, της ομοιότητας των σημάτων καθώς και της ομοιότητας των προσδιοριζομένων προϊόντων ή υπηρεσιών. Έτσι, μια ελαφρά ομοιότητα μεταξύ των προσδιοριζομένων προϊόντων ή υπηρεσιών μπορεί να αντισταθμίζεται από μια έντονη ομοιότητα μεταξύ των σημάτων και αντιστρόφως (προπαρατεθείσες αποφάσεις Canon, σκέψη 17, Lloyd Schuhfabrik Meyer, σκέψη 19, και Marca Mode, σκέψη 40). Η αλληλεξάρτηση μεταξύ αυτών των παραγόντων εκφράζεται στην έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 40/94, κατά την οποία η έννοια της ομοιότητας ενδείκνυται να ερμηνευθεί σε συνάρτηση με τον κίνδυνο συγχύσεως, η εκτίμηση του οποίου εξαρτάται από πολλούς παράγοντες και ιδίως από το πόσο γνωστό είναι το σήμα στην αγορά και από τον βαθμό ομοιότητας μεταξύ του σήματος και του σημείου και μεταξύ των σημαινομένων προϊόντων ή υπηρεσιών.

44 Εξάλλου, η συνολική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως πρέπει, όσον αφορά την οπτική, ακουστική ή εννοιολογική ομοιότητα των εξεταζομένων σημάτων, να στηρίζεται στη συνολική εντύπωση που προκαλούν τα σήματα, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των διακριτικών και κυρίαρχων στοιχείων τους (προπαρατεθείσες αποφάσεις SABEL, σκέψη 23, και Lloyd Schuhfabrik Meyer, σκέψη 25). Κατά τη συνολική αυτή εκτίμηση, πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι το επίπεδο της προσοχής του καταναλωτή είναι δυνατόν να μεταβάλλεται αναλόγως της κατηγορίας των αντίστοιχων προϊόντων ή υπηρεσιών (προπαρατεθείσα απόφαση Lloyd Schuhfabrik Meyer, σκέψη 26).

45 Υπό το φως των σκέψεων αυτών πρέπει να εξεταστεί αν ο βαθμός ομοιότητας μεταξύ των εν λόγω σημάτων στο οπτικό, ακουστικό και εννοιολογικό επίπεδο είναι αρκετά υψηλός ώστε να είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ αυτών.

46 Όσον αφορά, κατ' αρχάς, τα πρώτα αντίστοιχα στοιχεία των εν λόγω σημάτων, δηλαδή τα στοιχεία TUFF και NU, επιβάλλεται η διαπίστωση, πρώτον, ότι οπτικά δεν είναι όμοια. Αφενός, αποτελούνται από ένα διαφορετικό αριθμό γραμμάτων. Αφετέρου, τα χρησιμοποιούμενα γράμματα είναι διαφορετικά, με εξαίρεση το γράμμα U το οποίο βρίσκεται στη δεύτερη θέση σε καθένα από αυτά. Τέλος, στο αιτούμενο σήμα, το στοιχείο NU χωρίζεται από την κατάληξη TRIDE με μια παύλα, ενώ, στο προγενέστερο σήμα, τα στοιχεία TUFF και TRIDE αποτελούν μία μόνο λέξη.

47 Δεύτερον, συγκρινόμενα σε ακουστικό επίπεδο, τα εν λόγω δύο στοιχεία δεν είναι όμοια. Πράγματι, αν το συγκεκριμένο κοινό προφέρει τις δύο αυτές συλλαβές στα γερμανικά, το στοιχείο TUFF θα προφερθεί [tuf] και το στοιχείο NU [nu]. Αντιθέτως, αν το συγκεκριμένο κοινό προφέρει τις ίδιες αυτές συλλαβές στα αγγλικά, το στοιχείο TUFF θα προφερθεί όπως η αγγλική λέξη tough και το στοιχείο NU όπως η αγγλική λέξη new.

48 Τρίτον, η σύγκριση στο εννοιολογικό επίπεδο των εν λόγω στοιχείων δεν ασκεί επιρροή στην περίπτωση κατά την οποία το συγκεκριμένο κοινό προφέρει τις δύο αυτές συλλαβές στα γερμανικά, δεδομένου ότι κανένα από τα στοιχεία αυτά δεν έχει συγκεκριμένη σημασία στη γερμανική γλώσσα. Αντιθέτως, αν το συγκεκριμένο κοινό προφέρει τις δύο αυτές συλλαβές στα αγγλικά, αυτές θα έχουν, το πολύ, εντελώς ανόμοιες σημασίες, δεδομένου ότι το στοιχείο TUFF μπορεί να συσχετισθεί με την αγγλική λέξη tough, που σημαίνει «σκληρός» ή «διαρκής», ενώ το στοιχείο NU μπορούσε να συσχετισθεί με την αγγλική λέξη new, που σημαίνει «νέο».

49 Εν συνεχεία, όσον αφορά την κατάληξη TRIDE, η οποία είναι κοινή στα δύο επίμαχα σήματα, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το στοιχείο αυτό έπρεπε να θεωρηθεί ως περιγραφικό της μεθόδου εναζωτώσεως (the process of nitriding) για την οποία προορίζονται όχι μόνον τα προϊόντα και υπηρεσίες που προσδιορίζονται με τα δύο σήματα για τα οποία υπάρχει διένεξη αλλά και τα προϊόντα και οι υπηρεσίες άλλων σημάτων (σκέψεις 19 και 8 της προσβαλλόμενης αποφάσεως). Εξάλλου, η ίδια η προσφεύγουσα δέχθηκε, κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών, ότι, στη βιομηχανία επεξεργασίας μετάλλων, το στοιχείο TRIDE αναφέρεται στη μέθοδο εναζωτώσεως (σκέψη 12 της προσβαλλόμενης αποφάσεως). Το τμήμα προσφυγών έκρινε έτσι ότι αυτό το στοιχείο δεν έχει ειδικό διακριτικό χαρακτήρα και, επομένως, δεν πρέπει να του αποδοθεί αδικαιολόγητη σημασία (undue importance) για τους σκοπούς συγκρίσεως των δύο σημάτων.

50 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως ορθώς προέβαλαν το Γραφείο και η παρεμβαίνουσα, η κατάληξη TRIDE δεν διακρίνει — ή ελάχιστα διακρίνει — τα οικεία προϊόντα και υπηρεσίες. Πράγματι, αυτή αναφέρεται στην τεχνική εναζωτώσεως και, επομένως, προσδιορίζει τον προορισμό αυτών των προϊόντων και υπηρεσιών. Εξάλλου, από τον φάκελλο της διοικητικής διαδικασίας ενώπιον του

τμήματος προσφυγών προκύπτει ότι η ίδια κατάληξη χρησιμοποιείται συνήθως στο εμπόριο για να προσδιορίσει τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που χρησιμοποιούνται στη μέθοδο εναζωτώσεως, πράγμα που επιβεβαιώνεται από την καταχώριση άλλων λεκτικών σημείων τα οποία περιλαμβάνουν την κατάληξη αυτή, όπως VITRIDE, SULFTRIDE, CHLOTRIDE, STRIDE, και BALTRIDE, ως εθνικών σημάτων, σε αρκετά κράτη μέλη. Το γεγονός ότι ένα μόνο από τα σήματα αυτά, δηλαδή το σήμα VITRIDE, έχει καταχωρισθεί στη Γερμανία, δεν αναιρεί την εκτίμηση αυτή στον βαθμό που το συγκεκριμένο κοινό, δεδομένου ότι είναι εξαιρετικά ειδικευμένο σε μια αγορά επίσης πολύ ειδικευμένη, μπορεί να γνωρίζει τα σήματα που υπάρχουν στις άλλες αγορές της Κοινότητας.

51 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, παρέλκει η αποδοχή του αιτήματος της προσφεύγουσας με το οποίο ζητεί να διαταχθεί πραγματογνωμοσύνη, ως μέτρο αποδείξεως, προκειμένου να αποδειχθεί ότι η κατάληξη TRIDE δεν αναφέρεται στον προορισμό των οικείων προϊόντων και υπηρεσιών.

52 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, επιβάλλεται να συναχθεί ότι ο βαθμός ομοιότητας μεταξύ των εν λόγω σημάτων δεν είναι αρκούντως υψηλός για να μπορεί να θεωρηθεί ότι υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ αυτών. Το συμπέρασμα αυτό επιρρωννύεται από το γεγονός ότι το συγκεκριμένο κοινό είναι εξαιρετικά ειδικευμένο στον τομέα των οικείων προϊόντων και υπηρεσιών και, επομένως, ικανό να εκδηλώσει υψηλό βαθμό προσοχής κατά την επιλογή αυτών των προϊόντων και υπηρεσιών.

53 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τα άλλα επιχειρήματα που ανέπτυξε η προσφεύγουσα.

54 Όσον αφορά, πρώτον, το επιχείρημα που αντλείται από το ότι το προγενέστερο σήμα έχαιρε φήμης ή ήταν παγκοίνως γνωστό, η προσφεύγουσα διευκρίνισε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι πρόθεσή της είναι να επικαλεσθεί αποκλειστικά τη φήμη αυτού του σήματος.

55 Συναφώς, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η έννοια του «σήματος που χαίρει φήμης» περιλαμβάνεται σε διαφορετική διάταξη, δηλαδή στο άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94. Η διάταξη αυτή παρέχει ευρύτερη προστασία στα σήματα που ανήκουν στην κατηγορία αυτή, υπό την έννοια ότι η ανακοπή μπορεί εγκύρως να βασίζεται σε ένα τέτοιο σήμα χωρίς να χρειάζεται να αποδειχθεί ούτε ομοιότητα μεταξύ των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών, ούτε η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως. Πάντως, επιβάλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν επεκαλέσθη τη διάταξη αυτή ούτε κατά τη διοικητική διαδικασία ενώπιον του Γραφείου ούτε με το δικόγραφο της προσφυγής της.

56 Ωστόσο, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι το Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 24 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Canon, ότι προκειμένου να εκτιμηθεί ο κίνδυνος συγχύσεως, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ο διακριτικός χαρακτήρας του προγενέστερου σήματος και ειδικότερα η φήμη του.

57 Στην προκειμένη περίπτωση, για να στηρίξει τη θέση της ότι το προγενέστερο σήμα χαίρει φήμης, η προσφεύγουσα περιορίζεται, με το δικόγραφο της προσφυγής της, να επικαλεστεί το γεγονός ότι το λεκτικό σημείο TUFFTRIDE είχε καταχωρισθεί σε αρκετές χώρες ως εθνικό σήμα.

58 Το γεγονός αυτό είναι ανεπαρκές, αυτό καθεαυτό, για να καταδειχθεί ότι το προγενέστερο σήμα χαίρει φήμης στο συγκεκριμένο έδαφος της Κοινότητας, δηλαδή στη Γερμανία. Πράγματι, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ένα σήμα δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι χαίρει φήμης παρά μόνον αν, στο συγκεκριμένο έδαφος, είναι γνωστό σε σημαντικό μέρος του οικείου κοινού (προπαρατεθείσα απόφαση General Motors, σκέψεις 20 έως 31). Όμως, στην προκειμένη περίπτωση η προσφεύγουσα ουδόλως προσκόμισε μια τέτοια απόδειξη

59 Επομένως, το επιχείρημα που η προσφεύγουσα αντλεί από τη φερόμενη φήμη του προγενέστερου σήματος πρέπει να απορριφθεί.

60 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας σχετικά με τον κίνδυνο συσχετίσεως, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, ο κίνδυνος αυτός αποτελεί ειδική περίπτωση του κινδύνου συγχύσεως (προπαρατεθείσες αποφάσεις SABEL, σκέψεις 18 και 26, και Marca Mode, σκέψη 34). Ειδικότερα, ο κίνδυνος συσχετίσεως χαρακτηρίζεται από το γεγονός ότι τα εν λόγω σήματα, μολονότι δεν είναι δυνατό να συγχέονται απευθείας από το συγκεκριμένο κοινό, μπορούν να γίνονται αντιληπτά ως δύο σήματα του ίδιου δικαιούχου. Αυτό μπορεί να συμβαίνει ειδικότερα όταν τα δύο σήματα φαίνονται ότι ανήκουν σε σειρά σημάτων που σχηματίζονται με βάση έναν κοινό κορμό.

61 Ωστόσο, δεν αμφισβητείται ότι η προσφεύγουσα δεν χρησιμοποιεί σειρά σημάτων που περιλαμβάνουν το στοιχείο TRIDE. Εξάλλου, έστω και αν υποτεθεί ότι και μόνον η δυνατότητα ένα στοιχείο να κατανοηθεί ως ο κοινός κορμός μιας μελλοντικής σειράς σημάτων αρκεί για να δημιουργήσει τον κίνδυνο συσχετίσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν πάση περιπτώσει, τούτο δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, αφού η κατάληξη TRIDE, όπως αναφέρθηκε ήδη, έχει περιγραφικό χαρακτήρα.

62 Ο κίνδυνος συσχετίσεως μεταξύ δύο σημάτων μπορεί επίσης να υπάρχει όταν το προγενέστερο σήμα είναι επίσης η επωνυμία της επιχειρήσεως που είναι δικαιούχος του σήματος. Σε μια τέτοια περίπτωση, το συγκεκριμένο κοινό μπορεί να υποθέσει ότι τα σήματα για τα οποία γίνεται λόγος ανήκουν στον ίδιο δικαιούχο ή ότι, τουλάχιστον, υπάρχουν, μεταξύ των εμπλεκομένων επιχειρήσεων, διαρθρωτικοί ή οικονομικοί δεσμοί, όπως συμφωνία παραχωρήσεως αδείας (βλ., επί της τελευταίας αυτής απόψεως, απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Νοεμβρίου 1993, C-317/91, Deutsche Renault, Συλλογή 1993, σ. I-6227, σκέψεις 36 επ.). Στην προκειμένη όμως περίπτωση, το προγενέστερο σήμα δεν αποτελεί την επωνυμία της προσφεύγουσας.

63 Εξάλλου, οι εμπορικές σχέσεις που υπήρχαν στο παρελθόν μεταξύ της προσφεύγουσας και της παρεμβαίνουσας δεν επαρκούν για να αποδειχθεί ο κίνδυνος συσχετίσεως που επικαλείται η προσφεύγουσα. Πράγματι, εκτός από το γεγονός ότι

οι εμπορικές αυτές σχέσεις ουδέποτε υπήρξαν στη γερμανική αγορά, το συγκεκριμένο κοινό, αφού είναι εξαιρετικά ειδικευμένο στην περιορισμένη αγορά των οικείων προϊόντων και υπηρεσιών, είναι σε θέση να γνωρίζει τη λήξη των εν λόγω σχέσεων, πράγμα που η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε πραγματικά απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

64 Υπό τις περιστάσεις αυτές, ούτε στην περίπτωση αυτή συντρέχει λόγος να διαταχθεί το μέτρο αποδείξεως που ζήτησε η προσφεύγουσα προκειμένου ένας από τους εκπροσώπους της να καταθέσει σχετικά με την ύπαρξη, τη φύση, τη διάρκεια και το περιεχόμενο των εμπορικών σχέσεων που υπήρχαν μεταξύ αυτής και της παρεμβαίνουσας.

65 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας που αντλείται από την ύπαρξη του φερομένου κινδύνου συγχύσεως, υπό μορφή κινδύνου συσχετίσεως, μεταξύ των εν λόγω σημάτων πρέπει επίσης να απορριφθεί.

66 Επομένως, ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94

Επιχειρήματα των διαδίκων

67 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η παρεμβαίνουσα υπήρξε, επί πολλά έτη, ο εμπορικός της αντιπρόσωπος στις Ηνωμένες Πολιτείες και στον Καναδά. Κατ' αυτήν, η

παρεμβαίνουσα ακολουθεί, από τη λήξη των εμπορικών τους σχέσεων, μια εμπορική στρατηγική που αποβλέπει στο να συνεχιστεί εκ μέρους του κοινού συσχετισμός μεταξύ του αιτουμένου σήματος και της επιχειρήσεως της προσφεύγουσας.

68 Κατά την προσφεύγουσα, η παρεμβαίνουσα, επιδιώκοντας να επιτύχει την καταχώριση ενός πάρα πολύ όμοιου σήματος με το προγενέστερο σήμα, καθόρισε ως στόχο, μέσω ενός animus imitandi, να οικειοποιηθεί το κύρος του τελευταίου, ενεργώντας έτσι κακόπιστα και διαπράττοντας κατάχρηση δικαιώματος. Συνεπώς, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το αιτούμενο σήμα είναι αντίθετο προς τη δημόσια τάξη και τα χρηστά ήθη, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94.

69 Το Γραφείο προβάλλει, ουσιαστικά, ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94 δεν συνιστά σχετικό λόγο απαραδέκτου που πρέπει να εξετάζεται στο πλαίσιο της διαδικασίας ανακοπής και δεν αναφέρεται σε κατάσταση στην οποία ο αιτών το σήμα ενεργεί κακόπιστα.

70 Η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94 δεν συνιστά λόγο ανακοπής κατά την έννοια του άρθρου 42, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.

71 Εξάλλου, η παρεμβαίνουσα αντικρούει το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο αυτή είχε την πρόθεση να παραπλανήσει σκοπίμως το κοινό ως προς την εμπορική προέλευση των οικείων προϊόντων και υπηρεσιών. Στο πλαίσιο αυτό, προβάλλει ότι η μέθοδος εναζωτώσεως, η οποία αφορά τα προϊόντα και υπηρεσίες που προσδιορίζει το προγενέστερο σήμα, υπήρξε αντικείμενο διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας που κατείχε η προσφεύγουσα και η διάρκεια προστασίας των περισσοτέρων απ' αυτά τα διπλώματα ευρεσιτεχνίας έχει λήξει. Κατά την παρεμβαίνουσα, επομένως, η προσφεύγουσα δεν δικαιούται να εμποδίσει άλλες επιχειρήσεις ούτε να

εμπορεύονται τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες που προσδιορίζει το σήμα αυτό, ούτε να χρησιμοποιεί την κατάληξη -tride ως στοιχείο ενός σήματος.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

72 Από τη φρασεολογία του άρθρου 42, παράγραφος 1, καθώς και την οικονομία των άρθρων 42 και 43 του κανονισμού 40/94, προκύπτει ότι οι απόλυτοι λόγοι απαραδέκτου που αναφέρει το άρθρο 7 του ίδιου κανονισμού δεν πρέπει να εξετάζονται στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής. Πράγματι, οι λόγοι στους οποίους μπορεί να θεμελιωθεί η ανακοπή, όπως αυτοί διαλαμβάνονται στο άρθρο 42, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, είναι αποκλειστικά οι σχετικοί λόγοι απαραδέκτου, που αναφέρει το άρθρο 8 του εν λόγω κανονισμού. Επ' αυτής της κατ' αυτόν τον τρόπο περιγραφόμενης ανακοπής καλείται να αποφανθεί το Γραφείο δυνάμει του άρθρου 43, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94. Εξάλλου, η διαδικασία καταχωρίσεως χαρακτηρίζεται από διάφορα στάδια. Έτσι, στο πλαίσιο της διαδικασίας εξετάσεως, το Γραφείο εξετάζει αυτεπαγγέλτως αν ένας απόλυτος λόγος απαραδέκτου εμποδίζει την καταχώριση του αιτηθέντος σήματος (άρθρο 38, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94). Αν δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση, το αιτούμενο σήμα δημοσιεύεται σύμφωνα με τα άρθρα 38, παράγραφος 1, και 40, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού. Εν συνεχεία, αν ασκηθεί ανακοπή, εντός προθεσμίας τριών μηνών από τη δημοσίευση της αιτήσεως κοινοτικού σήματος, δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, το Γραφείο εξετάζει, στο πλαίσιο της διαδικασίας ανακοπής, τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου που επικαλείται ο ανακόπτων (άρθρο 74, παράγραφος 1, in fine, του ίδιου κανονισμού).

73 Είναι ασφαλώς αληθές ότι, δυνάμει του άρθρου 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, οι τρίτοι μπορούν να υποβάλουν παρατηρήσεις στο Γραφείο ειδικότερα όσον αφορά τους απόλυτους λόγους απαραδέκτου. Πάντως, δεν προκύπτει από τον φάκελλο ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα υπέβαλε στο Γραφείο τέτοιες παρατηρήσεις σχετικά με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του ίδιου κανονισμού. Εξάλλου, ακόμη και σε μια τέτοια περίπτωση, τα αποτελέσματα τέτοιων παρατηρήσεων περιορίζονται στο να εξετάζει το Γραφείο αν συντρέχει λόγος να κινηθεί ενδεχομένως εκ νέου η διαδικασία εξετάσεως προκειμένου να

εξακριβωθεί αν ο προβληθείς απόλυτος λόγος απαραδέκτου εμποδίζει την καταχώριση του αιτουμένου σήματος. Επομένως, δεν είναι στα πλαίσια της διαδικασίας ανακοπής που το Γραφείο οφείλει να λάβει υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν οι τρίτοι δυνάμει του άρθρου 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94. Αυτό συμβαίνει ακόμη και στην περίπτωση που οι παρατηρήσεις των τρίτων υποβάλλονται κατά τη διαδικασία ανακοπής. Εξάλλου, όταν αντιμετωπίζει μια τέτοια κατάσταση, το Γραφείο έχει τη δυνατότητα να αναστείλει τη διαδικασία ανακοπής δυνάμει του κανόνα 20, παράγραφος 6, του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 (ΕΕ L 303, σ. 1).

74 Επιπλέον, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, δυνάμει του άρθρου 98 του κανονισμού 40/94, προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών μπορεί να ασκηθεί μόνον από διάδικο σε διαδικασία ενώπιον του Γραφείο. Από το άρθρο 63, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού προκύπτει επίσης ότι προσφυγή ενώπιον του κοινοτικού δικαστή μπορούν να ασκήσουν μόνον οι διάδικοι σε διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών που οδήγησε στην έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Το άρθρο 41, παράγραφος 1, τελευταία περίοδος, του κανονισμού 40/94 ορίζει ότι τα πρόσωπα τα οποία υποβάλλουν παρατηρήσεις στο Γραφείο δεν αποκτούν την ιδιότητα του διαδίκου στην ενώπιον του Γραφείου διαδικασία. Επομένως, ένα τέτοιο πρόσωπο δεν μπορεί να ασκήσει προσφυγή ούτε ενώπιον του τμήματος προσφυγών ούτε, κατά μείζονα λόγο, ενώπιον του κοινοτικού δικαστή προκειμένου να αμφισβητήσει τη νομιμότητα μιας αποφάσεως του Γραφείου σε σχέση με τον προβληθέντα απόλυτο λόγο απαραδέκτου. Το ίδιο συμβαίνει όσον αφορά διάδικο ο οποίος, επ' ευκαρία ανακοπής που άσκησε κατά της καταχωρίσεως ενός κοινοτικού σήματος, υπέβαλε παρατηρήσεις στο Γραφείο δυνάμει του άρθρου 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, αφού ο διάδικος αυτός ουδόλως διακρίνεται, ως προς το ζήτημα αυτό, από κάθε άλλον τρίτον που υποβάλλει τέτοιες παρατηρήσεις. Κατά συνέπεια, σε μια τέτοια περίπτωση, ο ενδιαφερόμενος διάδικος δεν μπορεί, στο πλαίσιο προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του τμήματος προσφυγών, ή ακόμη ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, και η οποία αποβλέπει στον έλεγχο νομιμότητας της αποφάσεως του Γραφείου που αποφαίνεται επί ανακοπής, να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της αποφάσεως αυτής σε σχέση με απόλυτο λόγο απαραδέκτου στον οποίο αναφέρονται οι παρατηρήσεις του.

75 Ως εκ τούτου, το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94 δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των διατάξεων σε σχέση με τις οποίες πρέπει να εκτιμηθεί η νομιμότητα της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Επομένως, ο λόγος που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94 πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

76 Εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η προϋπόθεση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94, δηλαδή το ότι το σήμα αντίκειται στη δημόσια τάξη και στα χρηστά ήθη, δεν συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση. Όπως ορθώς εξέθεσε το Γραφείο στο υπόμνημά του αντικρούσεως, η διάταξη αυτή δεν καλύπτει την περίπτωση στην οποία ο αιτών το σήμα ενεργεί κακόπιστα. Πράγματι, από τη συνολική ανάγνωση των διαφόρων εδαφίων του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 προκύπτει ότι τα εδάφια αυτά αναφέρονται στις ουσιώδεις ιδιότητες του αιτουμένου σήματος και όχι στις περιστάσεις σχετικά με τη συμπεριφορά του αιτούντος το σήμα, όπως αυτές που επικαλείται στην προκειμένη περίπτωση η προσφεύγουσα.

77 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος πρέπει επίσης να απορριφθεί ως αβάσιμος.

78 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

79 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, θα καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα του Γραφείου και της παρεμβαίνουσας, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Βηλαράς Tiili Mengozzi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Απριλίου 2003.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

Μ. Βηλαράς